

Portraits of Asia (2)

Wat voorafging. Op 24 maart 2009 vertrokken fotograaf en Lightroom-docent Piet Van den Eynde en zijn vriendin Ruth Lamers voor een fiets- en fotoreis van tien maanden naar Azië onder het motto: Portraits of Asia. Klassieke beloftes om foto's later op te sturen, werden ingeruild voor de zekerheid van een instantprintertje.

'Ay, teknoloji!', mompelt de man. Zou Milows hitsingle het al tot in Turkije gemaakt hebben? Of is het de verwondering voor de Pogo die hem tot deze uitspraak brengt, wanneer hij de Polaroid-afdruk ter grootte van een visitekaartje in zijn portefeuille opbergt? We fietsen door hartje Turkije en hebben voor de vierde keer vandaag een theetje (çay) aangeboden gekregen. Net zoveel keren hebben we uitgelegd dat we van België (Belçika) komen, van Istanbul naar Allah mag weten waar fietsen en dat Turkije 'çok güzel' (prachtig) is. En dat menen we. Ondanks crisis en werkloosheid, die ook hier lelijk huishouden, houden ook de Turken van hun land. Daar heeft oervader Atatürk wel voor gezorgd. Bij uitbreiding houden ze ook van iedereen die te ken-

Teknoloji.

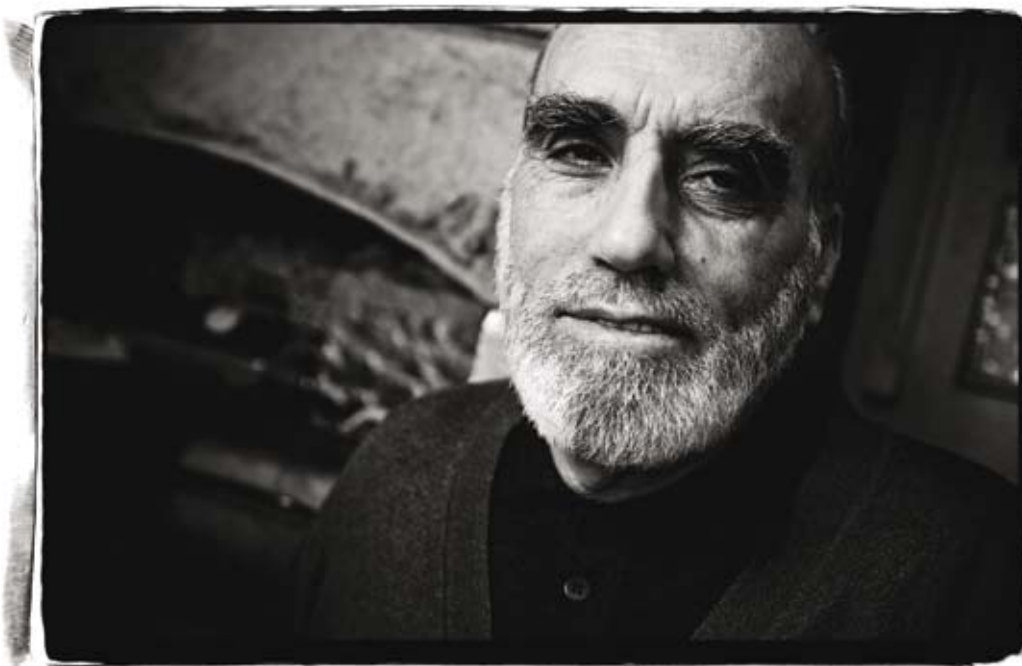
nen geeft van hun land te houden. In iedere Turk huist een kleine Minister van Toerisme: nergens ondervonden we zo'n gastvrijheid als in dit land. 'Hos geldeniz' (welkom!) is hier geen loze slogan van een op deviezen beluste lokale middenstand, maar wordt via het aanbieden van thee, hele maaltijden tot zelfs een overnachting met sightseeing in de lokale politieauto door iedereen in praktijk gebracht. We voelen naast dankbaarheid soms ook gêne, omdat we beseffen dat het onthaal dat buitenlandse bezoekers, en dan zeker bezoekers uit deze contreien, in ons land

te beurt valt, vaak een pak minder zoet is dan de thee die we net aangeboden kregen.

Omdat veel Turken wel van de media en foto's houden, beantwoorden we hun gastvrijheid met een portretje uit de Polaroid. Dat printje roept dan weer de interesse van andere kandidaten op en onze initiële schroom om mensen te fotograferen heeft plaats gemaakt voor een luxeprobleem: we kunnen soms niet iedereen fotograferen, omdat de batterij het maar vijftien foto's uithoudt. Ach, technologie!

Onwennig

Het eerste Portrait of Asia ligt ondertussen al weer een vijftienhonderd fietskilometers achter ons. Het werd gemaakt in een kleine kebabzaak, hartje Istanbul. Nog enigszins onwennig (de nylon flitsparaplu versmolt bijna met het draaiende kebabspit, de instelmenu's van de D700 leken eensklaps van volgorde veranderd en een paar onschuldige klanten werden bijna omvergemept door het statief) maakten we deze foto.

Kebab.

Schoenpoetsbakker.

Schoenpoetser

Een doordeweekse dag in Istanbul. Een schoenpoetser wandelt ons tegemoet. Hij spreekt ons vreemd genoeg niet aan. Zou zijn shift er op zitten? Of zien we er – zelfs voor een schoenpoetser – te verformfaaid uit in onze bergschoenen en trekking outfit?

Ongeveer ter hoogte van ons laat de arme drommel een borstel vallen. Keurig opgevoed als we zijn, maken we hem daarop attent. De man, overgelukkig, keert op zijn stappen terug en reikt ons een hand. Hij wil ons bedanken, zo lijkt het althans, met een schoenpoetsbeurt. Maar we hebben haast en bedanken vriendelijk, doch resoluut.

Even later vragen we ons af of het tafereeltje doorgestoken kaart zou zijn? Neen, we zien spoken. Teveel naar Lost gekeken en te achterdochtig geworden door een ver verleden in de financiële sector.

Twée doordeweekse dagen later in een ander deel van Istanbul. Een andere schoenpoetser. Wanneer we ongeveer 50 meter verwijderd zijn, veert hij recht en wandelt, schijnbaar achteloos, in onze richting. Om ter hoogte van ons – warempel! – een borstel te verliezen. Onhandige mannen, die schoenpoetsers hier. We wisselen een blik van verstandhouding en houden de lippen stijf op mekaar. Dit heeft onze vriend duidelijk

niet verwacht. Hij herpakt zich echter, doet alsof hij toch iets gehoord heeft en begint ons opnieuw uitgebreid te bedanken. Waarop wij ons uit de voeten maken, zo snel als onze ongepoetste schoenen ons kunnen dragen.

Roeiboot

Wie 'meer' zegt, zegt 'boottochtje'. En zo geschiedde in Egirdir. In plaats van de gebruikelijke twee minuten kreeg ik plots meer dan een half uur om mijn onderwerp te portretteren. In hetzelfde schuitje, weet u wel. Er was zelfs tijd om even de rollen om te draaien: Ruth aan de riemen en de visser als VALS (Voice Activated Light Stand).

Roeiboot.

Omgekeerd.

Volgende keer: hoe makkelijk is het om te fietsen door Iran in een zwarte chador bij 40 graden? Kan de flitsparaplu beschutting bieden tegen de zon?

www.portraitsofasia.be
www.morethanwords.be/blog ■

Ik ga op reis en ik neem mee...

Het fotomateriaal dat meegaat op reis heeft een flinke evolutie meegemaakt: van een eenvoudige Nikon Coolpix 950 (de klassieker met het handige scharnierontwerp) via een D70 met standaardzoom naar een D200 met het lichte en handige 18-200 reisobjectief en een 10-20 mm breedhoek.

Puzzelen

Deze keer is de materiaaltas tot barstens toe gevuld. Daar zit mijn recente overstap naar de Fullframe Nikon D700 met aangepaste lichtsterke objectieven tusschen. Toch blijft het criterium dat alles – op het statief en het toestel zelf na – in één waterdichte Ortlieb Back Roller fietstas van 25 liter moet passen. Het is een kwestie van organisatie en puzzeltalent: onder in de tas past net de gewatteerde compartimentering van een oude fotorugzak. Daarin huizen de minder kostbare en overdag minder frequent benodigde accessoires, zoals laders. Daar bovenop komt een 'tas-in-de-tas': een Lowepro Off Road heuptas die het courant gebruikte (en kostbare) materiaal, zoals lenzen, geheugenkaarten en flits, bevat. Wanneer we zonder fiets op stap zijn, hoef ik enkel de Off Road eruit te halen, samen met de fotocamera zelf, die onderdak gevonden heeft in de Ortlieb Ultimate 5 Plus stuurtas, de enige waar een D700 net in past.

Weight watchers

Een klassiek adagium voor fietsreizigers en rugzaktoeristen (kortom, voor iedereen die geen kruier en/of wieljesvalies meeneemt op reis) luidt: pak alles in wat je denkt nodig te hebben en laat dan de helft daarvan thuis. Maar ondanks dat advies nestelde zich toch het één en ander in de tas: een Nikon D700 (995 g) met een 24-70 f2.8 standaardzoom (900 g). In het half jaar dat ik dit objectief heb, is het mijn standaardlens geworden. Ter aanvulling is ook de 14-24 f2.8 (1.028 g) mee. Niet meteen een klassieke portretlens, maar Portraits of Asia gaat over portretten in de brede zin van het woord. De foto van de roeiboot op het meer werd overigens met deze lens gemaakt. De logische aanvulling van dit duo, de 70-200 f2.8 VR (1.430 g) was de eerste die sneuvelde in de gewichtsbeparingronde. Ze werd vervangen door de half zo zware (maar ook twee stops minder lichtsterke) 70-300 f4.5-5.6 VR Nikon (875 g), alleraardigst door Nikon België voor de duur van het project ter beschikking gesteld.

Accessoires

In principe kun je met de combinatie van een D700 op 6400 ISO en een f2.8 lens al bijna

in het duister fotograferen, maar aangezien ik op reis ook wat wil experimenteren met 'off camera flash', is er ook een Nikon SB-900 flits (575 g inclusief batterijen) in de fietstas geslopen. De ingebouwde flits van de D700 stuurt dan de SB-900 van op afstand aan. Zo kan het in deze zuidere contreien niet altijd even flatterende omgevingslicht gecontroleerd aangevuld worden. Bij die flits hoort ook een Westcott Collapsible Reversible flitsparapluutje. Het extra gewicht van om en bij 400 gram rationaliseer ik met de idee dat de paraplu ook kan dienen als bescherming tegen de Indische moesson en als remparachute, indien tijdens een bergafje in het Iraanse gebergte de remmen het zouden begeven. De flits wordt aan de paraplu bevestigd met een lichtgewicht parapluadapter van Gadget Infinity (170 g). Dit combo kan dan weer aan alle mogelijke noodstatieven, zoals bomen, takken, waterleidingen, toevallige voorbijgangers et cetera, worden bevestigd dankzij de superhandige Manfrotto Justin Clamp (330 g), die overigens al minstens even vaak dienst gedaan heeft als geïmproviseerde waslijnhouder.

Een nieuw lichtgewicht gadget dat meereist, is de Nikon GP-1 GPS (40 g). Deze kleine GPS-ontvanger ontvangt zijn stroom van de camera en schrijft, in tegenstelling tot oudere GPS-dataloggers, de GPS-info rechtstreeks in de exif-gegevens van de raw-bestanden. Geen gesynchroniseer meer 's avonds tussen GPS-data en foto's. Een leuke extra troef is dat het toestelletje me toelaat om de nogal onnauwkeurige hoogtemeter van de fietscomputer te calibreren. De bagagedrager van de fiets is ondertussen beste maatjes met het Gitzo 1541T Traveler

statief (970 g) met het speciaal op maat van de Traveler gemaakte Markins Q3T balhoofd (385 g). Ter bescherming zijn de poten van het statief ingepakt met isoleerschium voor verwarmingsleidingen. Voor experimenten met HDR en panoramafotografie is er de Zigview Twin 1 R3-UT afstandsbediening (19 g). Wat betreft computermateriaal is er een Sony Vaio TZ11 laptop (1245 g) en een externe Freecom Toughdrive harddisc van 320 Gb (205 g). Elke avond – tenminste die avonden dat we niet doodmoe rechtstreeks van onze fietsen in slaap vallen – worden de foto's van de dag in Adobe Lightroom geïmporteerd, geselecteerd en van sleutelwoorden voorzien. Dit om te vermijden dat we op het einde van de reis door duizenden foto's moeten ploegen. De Lightroom Catalogus wordt elke maand op DVD's gebrand en naar huis gestuurd als back-up. Tenslotte is er nog de ster van de reis: de draagbare printer. Hij is de kleine David in het midden van al die hoogtechnologische Goliaths. Eerst zou een compacte dye sublimation printer ons vergezellen, maar minder dan drie weken voor de afreis werd de door één van de wereldleiders in printers en fotomateriaal toegezegde sponsoring in extremis ingetrokken 'wegens de financiële crisis'. De instantsglimlach die een instantprint op het gezicht van een Indonesisch kind tovert en het enthousiasme waarmee Turkse grijsaards in een café hun portret aan hun medegepensioneerden tonen, om het daarna veilig in hun portefeuille op te bergen, is blijkbaar niet de return die de firma verwacht. Dus weken we op eigen kosten uit naar een alternatief en kreeg de eerst als reserveprinter aangekochte Polaroid Pogo (225 g) de hoofdrol toebedeeld. Het toestel werkt zonder inkt, heeft de grootte van een flinke GSM en maakt zelfklevende afdrukjes in visitekaartjesformaat. De Pogo heeft duidelijk nog nooit van kleurcalibratie gehoord en de prints lijken onveranderlijk cross-processed uit het printer-tje te rollen, maar dat heeft nog nergens de verrassing of het plezier getemperd. Onder de categorie accessoires vallen nog een polarisatiefilter (40 g) en een extra batterij voor de D700 (80 g). Het vervelendst zijn de verschillende laders: iemand moet dringend werk maken van een ICSC (International Committee for Standardisation of Chargers), dat zich buigt over deze problematiek! Maar liefst vijf verschillende laders, met een totaal gewicht van om en bij één kilo. De lader van de Pogo weegt zelfs meer dan het printer-tje zelf. Dat brengt het totaalgewicht op ongeveer tien kilo, exclusief tassen.